

Echoes of Her

Chapter 1 — And just like that

Ik groeide op in een klein dorp, omringd door dieren. Geen broers, geen zussen.
Just me... my dogs, cats, horses, birds, turtles, rabbits, mice... If I think about it now, I guess I grew up with my own little zoo.

Mijn ouders waren altijd aan het werken - trying to hold it all together. Huis. Jobs. Hobby's. Life. Liefde was er wel. Maar tijd... niet. En in die tijd leek dat normaal.

But let's be fair... als ik vandaag naar veel relaties kijk, time is still never on our side.

Love was present. But time was always somewhere else.

I hated school. En eerlijk... ik snap het vandaag nog steeds niet. Urenlang stilzitten achter een klasbank, om daarna thuis opnieuw te moeten studeren. Theorie. Pagina's vol kennis. Kennis waar ik vandaag geen rotte euro mee verdien - integendeel. Maar je moest het bewijzen. Altijd opnieuw. Examens. Cijfers. Beoordelingen.

In de vierde klas moest ik een bril dragen om mijn ogen te laten rusten, omdat ik elke dag thuiskwam met barstende hoofdpijn. En soms vraag ik me nog steeds af: waren mijn ogen het probleem? Of was het het verplicht opdringen van urenlange concentratie waar zelfs veel volwassenen niet toe in staat zijn?

Op school I was never the **"it girl."** Maar ik werd ook niet gepest. Ik was gewoon... onzichtbaar. The grey shadow in every classroom picture.

De lagere school was opgesplitst. Een meisjesschool. De jongensschool lag een paar straten verder. Maar het eerste middelbaar brought it all together. En geloof me... dat was **fun**. Voor ongeveer één week.

Je zet een hoop onbekende hormonen samen in één klas en you get busted.

What could possibly go wrong ... yes?

Tijdens de eerste schoolweek stond er een filmnamiddag gepland. Met de bus naar de cinema in de grote stad. I still can feel the excitement. Binnen een mum van tijd zaten alle klassen door elkaar. En zo belandde ik naast mijn eerste vriendje. Fresh as it could be ... van de dag ervoor.

He was the **it-boy** of that year. En daar zaten we dan. Samen. In het donker.

Het lijkt bijna een filmscène, niet? En ja... in die cinema kreeg ik mijn **eerste kus**.

Het is bijna onmogelijk om dat gevoel vandaag nog te beschrijven. De eerste vreemde lippen op jouw lippen. Someone who's suddenly pushing his tongue in your mouth and you have absolutely NO clue what to do. Je lichaam vol hormonen. Je hoofd vol vragen. Excitement. Insecurity. Curiosity.

Ik was altijd een heel braaf, verlegen meisje geweest. Beleefd. Niet tegenspreken. Liefst gewoon ja knikken. Dat was wat ze van je verwachtten, niet?

But deep down I was so curious to discover what love felt like. I had no **fucking clue**.

The excitement didn't last very long. De dag erna hoorde ik van een vriendin dat één van de leerkrachten de kus had gezien. Mijn eerste kus. En de timing kon niet absurder zijn.

Op het moment van die kus - in de film van Loch Ness - kwam dat **fucking beest** uit het water en werd de hele zaal verlicht. Not exactly the perfect romantic moment. Maar het was **my first kiss**. And that is something you never forget.

Alleen...

die kus draaide uit op strafstudie en house-grounded for almost a year. En ergens vond ik dat altijd zo absurd. Hoe kan een kus tussen twee peuters zo schattig lijken en tussen twee tieners plots afschuwelijk zijn? What a crime.

Funny how innocence becomes a problem the moment you start growing up.

Dat was meteen het begin én het einde van mijn ontdekkingsfase met jongens. Mijn volgend vriendje - voor de volgende twee jaar - bleef dus vrij onschuldig. Handjes vasthouden. Een vluchtige kus. Aan het begin en het einde van de dag. Exploring anything more felt terrifying.

Toen mijn moeder erachter kwam dat ik een nieuw vriendje had, zei ze tegen mij: "Je gaat toch niet van de ene op de andere hoppen?"

Okaaayyyy... Ik keek haar een beetje verbaasd aan. Een beetje beschaamd ook, zonder goed te begrijpen waarom.

"Je wilt toch niet dat mensen denken dat je... euh..."

"...dat je zo'n meisje wordt."

Zo'n meisje. Je weet wel. Dat meisje. Het meisje dat achter haar rug *een meisje van plezier* genoemd wordt.

Ik weet dat ze het niet zo bedoelde. Ik weet dat ze mij alleen maar wilde beschermen. But that sentence... it stayed.

Sometimes a single sentence plants a seed of shame that grows silently for years.

En zonder dat ik het toen besepte drukte die zin een stempel op hoe ik later naar mezelf keek in relaties met jongens.

Het was ook een andere tijd. Geen telefoons. Geen internet. Only music. The 80s & 90s. Ik hield van muziek. Zelfs wanneer ik de lyrics niet kende zong ik ze zo luid mogelijk mee. Dat was iets wat mijn vader en ik gemeen hadden. Music. Wanneer wij samen thuis waren konden de burens meestal ook meegenieten. Music was the language my father and I never had to learn.

Na school vluchtte ik altijd naar mijn dieren. Het geluid van poten op grind. Warme adem. Zachte vacht. Dat was mijn wereld. Een stille wereld.

Een wereld die niets van mij vroeg behalve te zijn wie ik was.

Ik ben letterlijk tussen honden geboren. En tot op vandaag heb ik nog nooit een dag zonder hen geleefd. I guess you could say I understand their language.

Maar ook paarden hadden een bijna magische aantrekkingskracht. Ik kon nooit zomaar langs een wei wandelen. Those incredible creatures always had my attention.

In de vierde klas van de lagere school leerde ik een vriendin kennen. Haar ouders hadden een manege. En zo belandde ik - bijna vanzelf - in de paardenwereld.

Tot op vandaag ben ik dankbaar dat ik die kans kreeg. Het was niet eenvoudig voor mijn ouders maar somehow we made it work.

Als gezin begonnen we allemaal te rijden. Het werd een familie-ding. Al snel kwam mijn eerste paard. Wat begon met één groeide uiteindelijk uit tot vijf.

Iedereen had zijn paard. Mijn vader. Mijn moeder. En ik... had er een paar meer.
Mijn training op vrijdag werd ook **mijn moment met mijn vader**.
En als ik er nu op terugkijk denk ik dat ik toen een beetje een **daddy's girl** werd.

Some bonds grow quietly in the routines nobody else notices.

Paardrijden leerde mij veel. Geduld. Kracht. Vertrouwen. En vooral: durven.
Want geloof me... een dier van 700 kilo onder controle proberen houden is allesbehalve
vanzelfsprekend. Maar ik hield ervan. Meer dan van alles.
It was my way to survive life.

Die eerste jaren... waren misschien wel de mooiste van mijn leven. Ik sloot me aan bij een club.
Leerde nieuwe vrienden kennen. Hechte vriendschappen. We hadden plezier. We leefden. We wisten
nog niet wat het leven eigenlijk allemaal zou brengen.

We waren ongeveer vijftien toen we begonnen uit te gaan. De kleine feestjes van de club. Hier en
daar een party. Enkele van de groep waren ouder, dus er was altijd wel iemand die een oogje in het
zeil hield. Just enough to keep us safe. But still enough freedom to explore.

Ik was bijna vijftien toen ik een jongen leerde kennen. Hij was de neef van mijn beste vriend. De
vriend die elke vrijdag meging naar de training. De vriend die eigenlijk al jaren een oogje op mij
had. Maar toen wist ik heel goed wat ik wel en niet wilde.
Soms vraag ik me af op welk moment ik **The Knowing** ben kwijtgeraakt.
In het begin vond ik zijn neef een **fucking asshole**. Maar op een bepaald moment zag ik iets in hem
wat ik tot op vandaag nog steeds niet volledig begrijp. En zo werd hij mijn eerste 'echte' vriendje.
Mijn eerste grote universele les. The first scar in love.

Some scars don't bleed. They just stay.

De eerste dag van de grote vakantie brachten we samen door. Ik. Zijn neef. Mijn beste vriend. En
mijn beste schoolvriendin. Bij hem thuis. Hij nam me mee naar zijn kamer. Mijn vriend en vriendin
verdwenen naar een andere. Hij begon me te kussen. Aan te raken. Op plaatsen waar ik mezelf nog
niet kende. Ik was nieuwsgierig... maar ook ergens bang. Ik wist niets van seks.
Yes, I had heard about it. They say it hurts. Maar eerlijk? I had no clue.
Ik wist ook niet zeker of ik dit eigenlijk wel wilde met hem. Ik voelde wel iets. Maar niet die vonk.
Not that spark you see in every movie.
Maar mijn vriend en vriendin deden hetzelfde in de kamer ernaast. Dus... it will be okay. You don't
want to be the game fucker. Hij leek overtuigd. Maar hij vroeg nooit echt of het oké was voor mij.
Ik voelde me een beetje geïntimideerd. Het bleef die dag bij voorspel.

Een week later gebeurde het opnieuw. Zelfde plaats. Zelfde moment. Maar dit keer ging hij een stap
verder. Het voelde leeg. Oncomfortabel. Geen connectie. Geen liefde. Geen zachtheid. Just in &
out.

Daarna zei hij: "The pain wasn't that big of a deal after all, right?"
Hij vroeg het niet. Hij zei het. Hij besloot voor mij hoe ik me moest voelen.

"Manipulation rarely sounds dangerous the first time."

It was my first experience with sex and it was nothing like I had imagined. In dat moment
herinnerde ik me weer waarom ik hem in het begin zo'n asshole had gevonden.
Maar zoals een braaf en dapper meisje dat doet, gaf ik hem nog een kans.

Once an asshole... doesn't automatically mean you'll be an asshole again. Right?
En ergens in mijn achterhoofd klonk ook nog die zin van jaren eerder.
Je wilt toch niet dat mensen denken dat je... Dat meisje. A girl of pleasure.

Sometimes we give second chances not because someone deserves them but because shame tells us to stay.

Enkele weken later gingen we met vrienden naar Walibi. Gewoon een leuke dag tijdens de vakantie. Op de trein terug naar huis waren we allemaal aan het lachen en plagen. Tot plots mijn vriend midden in de groep zei: "Het zou leuk zijn als zij ook eens meer goesting zou hebben." Plots werd iedereen stil. Ik denk dat zij zich nog ongemakkelijker voelden dan ik. Ik wist niet wat te zeggen. Dus ik zei niets. Ik deed alsof er niets gebeurd was. Maar diep vanbinnen sloeg het in als een mes. Tot dat moment wist ik eigenlijk niet wat **vernedering** echt betekende. Maar op dat moment voelde ik het. *Some wounds are created in public while your silence tries to survive them.* Ik maakte snel een einde aan die relatie.

Maar... strength means nothing when fear starts calling your name.

Maar zelfs de waarheid - de vernedering - kon ik niet vertellen aan mijn ouders. Niet waarom ik de stekker eruit trok. Niet wat er echt gebeurd was. Ik had eigenlijk al veel langer gewacht dan ik mij veilig voelde. Gezien voelde. Gehoord voelde. Hoe kon ik aan mijn vader uitleggen hoe iemand mij zo vernederd had en plein public? Hoe leg je angst uit? Hoe beschrijf je onzekerheid? Hoe geef je woorden aan schaamte als je ze zelf nog niet begrijpt?
I was still discovering myself. The world. Love. Everything.

En toch stond daar al iemand die mij liet voelen dat ik niet goed genoeg was.

Like I was the problem.
Like I was the only problem.